

Neděle Božího milosrdenství

Druhá neděle velikonoční, vyjádřeno lidově jako 1. neděle po velikonocích, byla od prvních dob křesťanských označována jako neděle Bílá. Dospělí novokřtění, pokřtění ve Vigílii velikonoční /v noci na Bílou sobotu/ odkládali bílý šat, který nosili celých 8 dnů poté, co byli křtem přijati do křesťanského společenství. Dnes se už upouští od tohoto označení neděle a užívá se označení Neděle Božího milosrdenství.

Podnět k tomu dala polská světice Faustyna Kowalská, svatořečená papežem Janem Pavlem II. V soukromém zjevení, kdy prý viděla Boha, ji Pán vybízel, aby hlásala důvěru v Boží milosrdenství a Matka Církve se k tomu přiklání, i když nikoho nezavazuje, protože je to pouze zjevení soukromé, ale staví je na roveň zjevení se Eucharistického Ježíše Krista i Jeho Božského Srdce, které zavádí příslušnou bohoslužbou i soukromou pobožností. Boží milosrdenství je nespočetněkrát dosvědčeno na stránkách sv. Písma, Starého i Nového Zákona.

Je potřeba být trochu opatrným, když je přijímáme ze zdrojů spásy, která se nám, žíznivým, otevírá. V čem to nebezpečí spočívá? Církev svatá ve svých šesti základ-

ních pravdách přibližuje nám, věřícím, vlastnosti Boží, která má ze zjevení Božího a mezi nimi je také jedna z Božích vlastností, kterých je přece tolik a ta pravda zní:

JEŽÍŠI DŮVĚŘUJI TI!

„Bůh je nejvyšší spravedlivý, vše dobré odmění ..., stokrát více obdrží ti, kteří prokazují dobro,“ ale pohrozila: „Nevyjdeš odtud, z vězení Božího, dokud nezaplatíš do posledního haléře.“ O Božím milosrdenství tam není zmínky, i když mnozí se utěšují, že „je nekonečné“, jako je i sám Bůh ve své podstatě nekonečný.

Když člověk nespravedlivě trpí, dovolává se nejvyšší Boží spravedlnosti, když ubližuje a uvědomuje si to, spoléhá na nekonečné milosrdenství, tedy odpuštění. Spoléhat opovážlivě na Boží milosrdenství, je hříchem proti Duchu sv., o němž prohlásil Pán: „nebude odpuštěn ani v tomto, ani v budoucím věku,“ to znamená ani v očistci, kde Bůh ještě nabízí člověku odpuštění. Každý takový hřích si musí člověk odtrpět, v očistci je to utrpení větší než jakékoliv na zemi. Svatí viděli lépe a dál než my, proto přijímali svá utrpení jako Boží dar, kterými je Bůh chrání před tresty očistcovými. Jestliže dnešní lidstvo tolik trpí, ať živelnými pohromami ve světě, nebo si i navzájem různá utrpení způsobují, v plánu Božím naší spásy je to vlastně milost a dar.

Svatý Augustin prosil: „Pane, zde na zemi mě bij a pal, ale na věčnosti mě uchovej.“

Nehřešme proto tím, že bychom opovážlivě spoléhali na Boží milosrdenství, ale přijímejme je vždy s důvěrou: **„Pane, odpusť ještě i tentokrát a já se s Tvou milostí polepším!“**